

Vörös Katalin:

Megemlékezés a Nemzeti Összetartozás Napján, 2010. június 4-én

Amikor előadássorozatunkat szervezni kezdtük ez év januárjában, nem sejtettük, hogy ez a nap a megemlékezés kiemelt napjává fog válni. Nekünk, külföldi magyaroknak minden nap az összetartozás napja, területi és minden más megkülönböztetés nélkül. Összetartozás, hovatartozás ápolása nélkül nem maradt volna fenn a világba szétszóródott magyarság.

A trianoni békeszerződést ma 90 éve, 1920. június 4-én írták alá. Ma délután fél 5-kor megszólalnak a harangok, emlékeztetőül az egész nemzetet, közösségeket, családokat megnyomorító döntésre. A trianoni magyarság sorsa legyen számunkra örök figyelmeztetés. Higgyük, hogy a forgószelebe került magyarság kilenc évtizedes küszködése, kapaszkodása, templomhoz és iskolához ragaszkodása megőriz és erőt ad. Egymás felé fordulás, összefogás, emberség legyen számunkra példa; ez váljon személyes feladattá és felelősséggé, családjainkban és közösségeinkben, bárhol éljünk is.

Reményik Sándor biztató soraival kezdjük előadássorozatunkat:

*Itt,
vagy a Körös partján,
Vagy a Tatra tövén,
A magyar pusztán,
Vagy Amerikában,
Zúgó városban,
Csöndes Őrhegyen,
Szétszórva százfele
A végtelen világba,
Akárhol leszünk:
Mi együtt leszünk.
S egymás felé fut szíveinknek álma.*

(Reményik Sándor, *Üzenet egy repatriáló vonat után*, 1920. augusztus 18.)